

Arrest

nr. 256 541 van 15 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. KIRSZENWORCEL
Louizalaan 207/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 20 maart 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat D. KIRSZENWORCEL en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Braziliaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen in februari 2019 en hebben een verzoek om internationale bescherming ingediend op 26 oktober 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers door de Dienst Vreemdelingenzaken op 13 november 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden verzoekers op 7 januari 2021 gehoord.

1.3. Op 8 maart 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 9 maart 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, J. V. P. A. (hierna: verzoeker), luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u in het bezit van de Braziliaanse nationaliteit en afkomstig uit Uberlandia, Brazilië. U bent gehuwd met C. S. A. N. (...) (O.V. (...)). U werkte in Brazilië als mecanicien. U verliet een eerste keer in 2016 Brazilië en kwam toen naar België. Na een verblijf van ongeveer negen maanden in België, werd u onderschept terwijl u aan het werk was zonder een geldig verblijfsdocument. U werd opgesloten, kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten en werd in augustus 2017 door de Belgische autoriteiten naar Brazilië gerepatrieerd, waar u zich vervolgens opnieuw in Uberlandia vestigde. Sindsdien had u de wens om terug te keren naar België waar het leven voor u beter is. U wachtte evenwel tot begin 2019 om terug te keren naar België uit schrik het land niet meer opnieuw binnen te mogen. Op 6 oktober 2017 trad u in het huwelijk. Uw echtgenote had de droom om verder te studeren. Aangezien hogere studies in Brazilië heel duur zijn - u verwijst hierbij onder meer naar de dure vooropleiding voor hoger onderwijs - en zij gemakkelijker hier haar studies kon aanvatten, hadden jullie het plan opgevat naar België te komen zodat zij hier verder zou kunnen studeren. U was hier voorheen al geweest, hield van België en vond dat de levensomstandigheden hier beter waren. Het is hier zoveel gemakkelijker om toegang te krijgen tot allerlei zaken, zoals onderwijs en werk. U heeft hier ook uitzicht op een vast arbeidscontract, wat in Brazilië veel moeilijker zou zijn. Bovendien had u in Brazilië financiële problemen. Om uw rekeningen te kunnen betalen, leende u er in het verleden geld van een zekere W. B. (...). U slaagde er in eerste instantie niet in dit geld tijdig terug te betalen. Hij zette u hierop onder druk en bedreigde u. Uiteindelijk kon u toch alles terugbetalen en geraakte het probleem korte tijd voor uw vertrek uit Brazilië opgelost. Deze ervaring speelde mee in uw besluit om naar België te vertrekken. Hier in België zou u nooit bij iemand om geld moeten vragen en zou u bijgevolg niet in een dergelijke situatie terecht komen. U zette uw werk in Brazilië stop en verliet in februari 2019 samen met uw echtgenote Brazilië. Jullie reisden toen eerst met het vliegtuig naar Marokko. Van daaruit reisden jullie via Spanje naar België. Nog diezelfde maand kwamen jullie in België aan. Sindsdien verliet u België niet meer. Bij het uitbreken van de coronapandemie werd het nog moeilijk om hier illegaal te verblijven. Er waren overal controles en het werd nog moeilijker dan voorheen om werk te vinden. U begon daarom navraag te doen om uw verblijf hier te regulariseren en vernam in 2020 van de mogelijkheid om hier een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Op 26 oktober 2020 dienden u en uw echtgenote in België effectief een verzoek tot internationale bescherming in. Ter staving van uw identiteit en verzoek legde u volgende documenten neer: uw paspoort; uw huwelijksakte en een voucher voor reisbijstand ter ondersteuning van uw vliegtuigreis van Brazilië naar Marokko.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw houding en deze van uw echtgenote geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uit uw verklaringen blijkt dat u reeds in de periode 2016-2017 in België verbleef en toen door de Belgische autoriteiten naar Brazilië werd gerepatrieerd nadat u werd onderschept terwijl u aan het werk was zonder geldige verblijfsdocumenten en dat u toen niet hier in die periode een verzoek tot internationale bescherming in te dienen (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 3 en 5). Uw echtgenote gaf in dit verband te kennen dat ook zij in 2017 gedurende vijf maanden in België verbleef, in die periode geen verzoek tot internationale bescherming indiende en terugkeerde naar Brazilië nadat u werd gerepatrieerd (notities persoonlijk onderhoud CGVS echtgenote, p. 4). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u sindsdien de hoop koesterde terug te keren naar België, omdat uw economische situatie hier beter was, en dat de laatste aankomst van u en uw echtgenote in België

reeds dateert van februari 2019 (CGVS, p. 4 en 5). Desalniettemin verzochten u en uw echtgenote pas op 26 oktober 2020 - i.e. meer dan anderhalf jaar na jullie laatste aankomst in België - om internationale bescherming. Dat jullie niet eerder een verzoek tot internationale bescherming indienden omdat u tot 2020 geen enkele kennis had van de asielpcedure in België, kan niet weerhouden worden als een afdoende rechtvaardiging (CGVS, p. 4). Immers, van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in een land die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk informatie vergaart over en een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden. Bovendien gaf u te kennen dat het indienen van uw verzoek tot internationale bescherming ingegeven was door de omstandigheden van de coronapandemie. U kreeg het hierdoor moeilijker, er waren overal controles en het werd moeilijker dan voorheen om werk te vinden (CGVS, p. 4). Uw echtgenote stelde dan weer dat jullie dit verzoek tot internationale bescherming indienden om jullie verblijf in België te regulariseren en zodoende toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt en het onderwijs. De bestaande regularisatieprocedures in België vindt zij in dit verband te veeleisend (CGVS echtgenote, p. 4 en 5). Een dergelijke houding kan niet in overeenstemming gebracht worden met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Deze vaststelling zet de ernst van jullie vrees danig op de helling. U en uw echtgenote verlieten daarenboven Brazilië louter omwille van socio-economische motieven. U had het in Brazilië financieel moeilijk en vindt de levensomstandigheden in België beter. Het is in België veel gemakkelijker voor u om aan werk te geraken. Bovendien heeft u hier meer uitzicht op een vast arbeidscontract wat uw gezinssituatie zekerder zou maken. Daarnaast is ook de toegang tot het onderwijs hier voor uw echtgenote - die de wens heeft om verder te studeren - veel beter. In Brazilië zou studeren voor uw echtgenote veel meer geld kosten. U verwijst hierbij naar de dure vooropleiding in Brazilië om toegang te krijgen tot het hoger onderwijs, de universiteit (CGVS, p. 5 en 7). Dergelijke motieven zijn evenwel louter van socio-economische aard en ressorteren als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Socio-economische overwegingen, zoals o.a. huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In onderhavig verzoek zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in uwen hoofde suggereren, noch wordt dit door u concreet aangetoond.

Volledigheidshalve kan hier nog aan toegevoegd worden dat, wat betreft de problemen die u heeft gekend met B. W. (...), u zelf verklaarde dat deze problemen opgelost zijn nadat u uw schulden had afbetaald (CGVS, p. 6). Daarna heeft u W. (...) niet meer gezien en heeft hij ook geen mensen uit uw omgeving meer gecontacteerd (CGVS, p.7).

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Brazilië op grote schaal mensenrechtenschendingen plaatsvinden. Sinds het aantreden van president Jair Bolsonaro in januari 2019 is er een toename van politieel geweld en buitengerechtelijke executies. Ook de inheemse bevolking en sociale leiders worden getroffen door het nieuwe regime. Dit type geweld, waarbij burgers met een bepaald profiel worden gevisieerd, heeft echter geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Voorts blijkt dat in Brazilië het geweld wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel, waarop de autoriteiten met disproportioneel geweld kunnen reageren. Het merendeel van de misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Brazilië is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Nergens uit de informatie blijkt dat er actueel in Brazilië sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er

bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Brazilië een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande vaststellingen te doen wijzigen. Uw identiteit, huwelijk en reis van Brazilië naar Marokko staan hier immers niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, N. C. S. A. (hierna: verzoekster), zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielaanvraag betreft zich volledig steunt op de asielaanvraag van haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “*de beginselen van behoorlijk bestuur*” en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Stukken

Verzoekers voegen volgend stuk toe aan hun verzoekschrift als bijlage 2:

- Knack-artikel “*Brazilië in de greep van nieuwe coronavariant*” van 16 maart 2021

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. In hun verzoekschrift gaan verzoekers in op het concept van het voordeel van de twijfel en verwijzen zij naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers zijn de mening toegedaan dat ze een oprechte inspanning hebben geleverd om hun asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven. Er dient hen het voordeel van twijfel te worden verleend en er zijn voldoende elementen om hun verklaringen als vastgesteld te beschouwen. Zij voeren aan dat hun verklaringen eenduidig en van goede trouw zijn en overeenkomen met de beschikbare informatie. Verzoekers onderstrepen dat Brazilië

onveilig is door criminaliteit en stellen dat zij in België een veilige plaats konden vinden voor zichzelf, een job en een leven met respect voor de menselijke waardigheid. In verband met de situatie in Brazilië verwijzen zij naar verschillende internetartikelen en reisadviezen van de Belgische en Nederlandse overheid. Verzoekers vrezen bij hun terugkeer extra gevisieerd te worden aangezien de context waarbinnen hun vluchtmotieven zich voordeden nog altijd actueel is.

2.3.4.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekers met bovenstaand betoog niet verder komen dan het louter herhalen van hun asielmotieven, het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal en het benadrukken dat zij wel degelijk een risico lopen bij een terugkeer naar Brazilië, zonder evenwel de verschillende motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Dergelijk verweer biedt allerminst soelaas.

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen uitgebreid vaststelt dat verzoekers er geenszins in zijn geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Meer bepaald wordt er door de commissaris-generaal op gewezen dat (A) hun houding geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade; (B) verzoekers hun verzoek baseren op motieven die louter van socio-economische aard zijn en als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet; en (C) wat betreft de problemen die verzoeker heeft gekend met B. W., verzoeker zelf verklaarde dat deze problemen opgelost zijn nadat hij zijn schulden had afbetaald.

De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschrift geen enkele poging ondernemen om bovenstaande pertinente vaststellingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Verzoekers' betoog dat hun verklaringen eenduidig en van goede trouw zijn, geen tegenstrijdigheden bevatten en overeenkomen met de beschikbare informatie, doet op geen enkele wijze afbreuk aan voormelde motieven van de bestreden beslissingen. De Raad onderstreept dat het aan verzoekers toekomt om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekers evenwel manifest in gebreke blijven. Voormelde pertinente vaststellingen, die omstandig worden gemotiveerd in de bestreden beslissingen en steun vinden in het administratief dossier, en de daaraan verbonden conclusie dat verzoekers er geenszins in zijn geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

De Raad wijst er verder nog op dat een loutere verwijzing naar de algemene toestand in hun land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven, gelet op bovenstaande vaststellingen, desbetreffend manifest in gebreke.

Ten slotte duidt de Raad er nog op dat een negatief reisadvies voor toeristen die niet de Braziliaanse nationaliteit bezitten, niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals verzoekers die wel deze nationaliteit hebben en vandaar afkomstig zijn. Dergelijke reisadviezen zijn *in casu* irrelevant daar ze niet slaan op de concrete situatie van de verzoeker om internationale bescherming, doch slechts bedoeld zijn om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van Brazilië.

Wat betreft nog verzoekers' verwijzing naar het concept van het voordeel van de twijfel, wijst de Raad er evenwel op dat uit wat voorafgaat duidelijk blijkt dat verzoekers er niet in slagen een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, en dit omdat hun houding geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en zij zich bovendien slechts beroepen op motieven van louter socio-economische aard. Enige twijfel is dan ook niet aan de orde.

Waar verzoekers duiden op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke

schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers' verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.4.3. Daar waar verzoekers verwijzen naar een internetartikel *d.d.* 17 november 2020 van Het Nieuwsblad en opmerken dat er een opvallende grote stijging is van Brazilianen die een verzoek om internationale bescherming indienen, bemerkt de Raad dat verzoekers nergens verduidelijken wat zij hiermee precies willen aantonen. De Raad stelt vast dat er in dit artikel op wordt gewezen dat Brazilianen vaak verkeerd geïnformeerd blijken te zijn over de asielprocedure en deze procedure aanwenden teneinde hun verblijf te regulariseren, zonder dat zij hierbij elementen aanbrengen die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Brazilië. De Raad ziet niet in hoe deze informatie van aard is de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissingen omtrent de door verzoekers aangehaalde asielmotieven, en waaruit blijkt dat zij geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maken, in een ander daglicht te stellen.

2.3.4.4. Waar verzoekers duiden op de situatie in Brazilië ten gevolge van de coronapandemie (bijlage 2 van het verzoekschrift) en stellen dat zij omwille hiervan niet kunnen terugkeren naar Brazilië, wijst de Raad erop dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (*cf.* RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

2.3.4.5. De Raad wijst verzoekers er verder op dat, waar zij in hun verzoekschrift aanvoeren dat zij inzake de subsidiaire beschermingsstatus nooit enige argumentatie hebben kunnen naar voor brengen, verzoekers op het Commissariaat-generaal op 7 januari 2021 gedurende ruim een uur werden gehoord met de hulp van een tolk Portugees en bijgestaan door hun advocaat. Er werd hierbij uitdrukkelijk aan verzoekers gevraagd alle redenen te vermelden waarom zij Brazilië hebben verlaten (notities CGVS verzoeker, p. 5; notities CGVS verzoekster, p. 5). Aan het einde van hun persoonlijk onderhoud werd hen gevraagd of er naast de reeds door hen aangehaalde redenen nog redenen zijn waarom zij niet naar Brazilië kunnen terugkeren (notities CGVS verzoeker, p. 8; notities CGVS verzoekster, p. 6). Derhalve hebben verzoekers de kans gehad hun standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen en kan de door hen aangevoerde schending van de rechten van verdediging en het principe van behoorlijk bestuur niet worden aangenomen. Het is de taak van verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers hebben hiertoe wel degelijk de kans gekregen tijdens hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat uit de door verzoekers aangehaalde motieven geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet blijkt. Wat betreft het reëel risico op ernstige schade met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, verwijst de Raad naar de bespreking van de subsidiaire beschermingsstatus zoals weergegeven onder punt 2.3.5.

2.3.4.6. Verder is de Raad van oordeel dat de door verzoekers bijgebrachte documenten geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen.

De Raad stelt vast dat verzoekers geen verweer voeren tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de documenten die zij hebben voorgelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op het lijden van ernstige schade.

De bij het verzoekschrift gevoegde informatie (bijlage 2 van het verzoekschrift), werd hierboven reeds besproken (zie punt 2.3.4.4.).

2.3.4.7. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekers de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst erop dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissingen motiveert de commissaris-generaal desbetreffend als volgt: *“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Brazilië op grote schaal mensenrechtenschendingen plaatsvinden. Sinds het aantreden van president Jair Bolsonaro in januari 2019 is er een toename van politieel geweld en buitengerechtelijke executies. Ook de inheemse bevolking en sociale leiders worden getroffen door het nieuwe regime. Dit type geweld, waarbij burgers met een bepaald profiel worden gevisieerd, heeft echter geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Voorts blijkt dat in Brazilië het geweld wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel, waarop de autoriteiten met disproportioneel geweld kunnen reageren. Het merendeel van de misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Brazilië is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Nergens uit de informatie blijkt dat er actueel in Brazilië sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Brazilië een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

De Raad stelt vast dat verzoekers geen concrete elementen bijbrengen die voormelde vaststelling in een ander daglicht stellen.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in Brazilië, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werden gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en werden zij bijgestaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Portugees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

2.3.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat de bestreden beslissingen, in tegenstelling tot wat verzoekers menen, geenszins op grond van onjuiste gegevens, op kennelijke onredelijke wijze en/of met machtsoverschrijding werden genomen.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking

komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET